

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. 7 tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 20. prosinca 1882.

List 3.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva. III.

(Dalje.)

1. Blaženi Janez Berhmans.

Kakor „se zvezda od zvezde loči po svetlobi“ (1. Kor. 15, 41) in velikosti, tako se ločijo tudi služabniki božji po gorečnosti svoji in po večnem plačilu. Vsi se sicer bleščijo v nebeški svetlobi, ali nekteri uživajo veliko večjo radost memo družih, vsak po svojem zaslužnji.

Če se pa prederzujemo zveličane v nebesih primerjati, moramo pripoznati, da med mladostnimi priprošniki in izgledi v nebesih se pred družimi svetijo in bliščijo tri imena: Sv. Alojzij Gonzaga, sv. Stanislav Kostka in blaženi Janez Berhmans.

To so trije posebno izbrani svitli biseri, ktere je sv. Cerkev posebej odkazala, da naj se vedno k njim obrača kerščanska mladina. Ti se pred vsemi drugimi imenujejo zavetniki ali patroni mladine. In kdor koli kaže mladini izgled bogoljubnih otrok, teh treh nikakor ne sme prezeti.

Vsi ti trije so pomerli še prav mladi. Sv. Stanislav ni bil še celó 18 let star, blaženi Berhmans le 22 let, 5 mesev in sv. Alojzij samo 23 let, 3 mesce in 11 dni, ko jih je Bog poklical k večnemu počitku v rajsko veselje.

Kadar umerje izversten mladeneč ali blagodušna deklica v cvetji svoje nedolžnosti v naj lepših letih, tedaj se sliši iz ust vsih tistih, ki so poznali ranjih blagovitost in čednost, žalosten izdihljaj: „Oh, zakaj je ta blagodušni mladeneč tako zgodaj umerl, zakaj je ta blagoserčna deklica že ugasnila? Koliko bi bila lahko koristila še na svetu, ki je tolikanj potreben dobrih ljudi! Zakaj taki niso neumerljivi?“ Pa sv. pismo nam daje odgovor in prelepi izgovor za vsako nedolžnost, ki se zgodaj preseli v rajске višave: „Življenje brez madeža je velika starost. Zgodaj je končal, pa je spolnil veliko let; zakaj njegova duša je Bogu dopadla, zato je hitel ga vzeti izmej hudobij.“ (Modr. 4, 9. 13. 14.)

Vsi trije so si bili že izvolili svoj stan: najpopolnši stan trojnih evangeljskih svetov v slavni Jezusovi družbi. Ali medtem, ko so se pripravljali za ta vzvi-

šeni poklic, jih je Bog k sebi poklical. Že so si bili vsi trije naložili sladko butaro Jezusovo, terdno odločeni jo stanovitno do smerti za svojim Zveličarjem nositi, menili so, da znabiti še dolgo; ali Bog jim je pot prikrajšal. S tem, da so se odločili za samostansko življenje, so Bogu že naprej darovali vse svoje življenje, bodisi dolgo ali kratko; darovali so naenkrat, kar drugi med svetom živeči darujejo le polagoma, zdaj nekaj, zdaj nekaj, — darovali so svojo voljo za vselej. — Veliko bi bili še gotovo na zemlji storili, ko bi jim bila previdnost božja odločila daljše življenje: pa kdor pozná njihovo mogočno priprošnjo, bo rad pripoznal, da so storili v nebesih še več. Tisoče in tisoče mladenčev in deklet se je rešilo in večro zveličalo, ker so posnemali njihov izgled in so bili po zaupljivih prošnjah deležni njihove mogočne pomoči.

Vsi trije so bili posebno goreči častivci presv. Rešnjega Telesa in vsi trije priserčni ljubljenci Matere Božje; vsi trije so neomadežno ohranili sv. čistost in umerli v kerstni nedolžnosti, v veliki svetosti.

Vsi trije so živeli blizo skupaj; komaj je ena luč ugasnila, že je zasvetila druga. Po času nam je naj bolj oddaljen sv. Stanislav, umerl je l. 1568, ko je bil sv. Alojzij skor pol leta star. Sv. Alojzij pa je umerl l. 1591, in čez 8 lét po njegovi smerti je bil rojen blaženi Berhmans, ki je umerl že v začetku 17. veka.

Ko pa ravno govorim skupno o teh treh angeljih v človeški podobi, naj še omenim, da vseh treh deviška telesa počivajo v Rimu. Sv. Alojzija in bl. Berhmansa svetinje se častijo v imenitni cerkvi sv. Ignacija. Med najznamenitša poslopja rimskega mesta se smé prištevati tako zvani „Collegium Romanum“, od sv. Ignacija ustanovljeno učilišče, ki je bilo v začetku neznančno, v teku časa pa je postalo naj imenitniše na svetu, velikansko poslopje, s katerim je združena cerkev sv. Ignacija. Do novejšega časa je bilo odločeno učnim mladim Jezuitom, „skolastikom“, kar sta bila tudi sv. Alojzij in bl. Berhmans; razun vseučilišča je bila tudi gimnazija, stanovanje za učelike itd. V tem posloppju v zgornjem nadstropji, kamor se pride po stopnjicah 125 stopinj dolgih, sta stanovala sv. Alojzij in Berhmans. Kolikrat sta morala dolgo pot storiti gori pa doli, toda z največim veseljem na vsako željo svojih predstojnikov! Med obojnim stanovanjem je bila le ena soba. Obe sobi ste zdaj spremenjeni v lepo ozališani kapelici in v vsaki

je oltar, kjer se večkrat mašuje; soba v sredi pa velja za zakristijo. Tu se hranijo še razni spomini obéh svetnikov; med drugim več šolskih spisov, pisem do sorodnikov sv. Alojzija itd. Kako mora pač pretresti vsako verno serce ta posvečeni prostorček, ako pomisli na svoje lastno stanovanje! Trupli obeh pa, kakor je rečeno, ste v cerkvi sv. Ignacija. Na eni strani v posebni kapelici leži sv. Alojzij v prekrasni skrinjici, nad katero se vzdiguje veličasten oltar, na katerem se vsak dan sv. maša bere in je večkrat tudi sv. Rešnje Telo izpostavljeno. Na drugi strani je kapelica Matere Božje in pod njenim oltarjem leži truplo blaženega Berhmansa.

Svetinje sv. Stanislava pa so v drugem kraju, v cerkvi sv. Andreja, blizu kvirinalske palače. Pri tej cerkvi je bilo prizidano poslopje za novicijate in ker je sv. Stanislav umrl že kot novinec, je v tem poslopju stanoval: soba, kjer se je učil v zdravih dneh in soba, v kateri je umrl, ste zdaj skupaj v lepo kapelo predelani; vrata so še iz njegovega časa. —

Po času nam je naj bližnji blaženi Berhmans, zato hočemo najpred o njem govoriti.

a) Pri ljubi materi.

Blaženi Janez Berhmans je bil rojen v Diestu na Brabanskem l. 1599. Sabota je bila njegov rojstni dan, kakor bi bilo to že naprej imelo pomeniti njegovo veliko ljubezen do Matere Božje. Njegovi starši niso bili imenitni in niso sloveli zaradi bogastva, pač pa so bili slavni po čednosti in pobožnosti.

Že precej v prvih letih je bilo to dete nenavadno ljubeznjivo krotko in dobroserčno. Prikupilo se je slehernemu, ki ga je videl tiho in mirno ležati v postelji z veselimi angeljsko-milim obrazom in biserno jasnimi očesi. Nikdar ni jokal, kričal ali sicer nadležen bil, kakor je pri malih otročičih navada; temuč zmir je bil vedrega in veselega obraza, če so ga pestovali ali v zibel devali, če je bil kdo zraven njega ali ne; še ko so se mu po obrazu izpahnila boleče hraste, se ni jokal.

Velika sreča za to izvoljeno dete je bila, da je imelo tolikanj dobro mater, ki je znala varovati pri otroku prelepe narodne darove in je zvesto pazila, da bi nikdar kaka napačnost ali strast ne kalila jasnote njegove čiste dušice; po drugi strani pa se je skerbno prizadevala, kar je moč, zgodaj ga privaditi molitve in otročjih čednosti, ubogljivosti, pridnosti in zlasti zatajevanja, ki je v prvih letih tolike važnosti.

Materni trud ni bil zastoj. Še le sedem let je bil star in znal se je že čudovito premagovati ter marsikaj si odreči iz ljubezni do Boga in do bližnjega, zlasti pa do ljubljenih staršev, n. pr. v spanji.

Spanje je za otroke dvakrat sladko in prijetno. Janezek pa si ga je znal prikrajšati, in je vsako jutro ravno z zgodnjim vstajanjem položil dragocen dar na oltar ljubezni božje. Mati je imela navado zjutraj ob odločeni uri ga poklicati. Neko jutro ga pride klicati. Tiho odpre vrata, pogleda v spalnico in ravno hoče zaklicati: „Janezek, je že čas, vstani!“ Toda kaj zagleda? Mali Janezek že napravljen kleči in pobožno moli poleg postelji. Mati ga noče motiti. Tiho spet glavo umakne in prav rahlo zapre duri. Nič ne reče. Pa v sercu ji je gotovo veselje glasno odmevalo in z lica si je obrisala gorko solzo, ter priserčno zahvalila Boga, da ji je dal tako dobrega otroka. Tako je zdaj molil vsako jutro po leti in po zimi — klečé, s povzdignjenimi sklenjenimi rokami.

Vesetje in tolažbo, katero je imelo dobro materno serce vsled tega, se ne dá popisati. Vsa ginjena enkrat vpraša: „Janezek, kaj pa vendar delaš tako zgodaj?“ Otrok je v zadregi, pa v svoji detinski odkritoserčnosti

naravnost pové: „Glejte zato vstajam tako zgodaj, da molim, da bi mi ljubi Bog učenje blagoslovil. Če sem zjutraj zgodaj pridno molil, se mi vselej učenje bolj pospešuje.“

O, koliko bi tudi tebi koristilo, mladi bravec, ko bi nekoliko urniše vstajal, in klečé svojo jutranjo molitev vestno in stanovitno vsako jutro opravljal!

(Dalje sledi.)

Zlati rudnik.

X.

Pri sveti maši zamoreš naj vredniše Boga za dobrote zahvaliti.

Kakor keršanski nauk uči, mašnik tudi zato opravlja sv. mašo, da Boga za vse prejete dobrote hvali. In kaj je bolj pravično in spodobno, kakor to? Ko bi tebi bilo povedano zvečer, da le na voljo nekega človeka je zastavljeno, če boš ti jutro doživel, ali pa boš mógel življenje dati: s koliko hvaležnostjo bi ti zjutraj, ako bi še živel, k tistemu človeku tekel in se mu zahvalil, da te je živega ohranil! In glej, ne le eno noč, ampak silno veliko dni in noči te je dobri Bog obvaroval in ohranil in toliko družih dobrot ti neprenehoma deli, da jih nikoli ne moreš ne zmeriti in ne prešteti.

Dolžan si Bogu toliko hvalo in zahvalo, da nimaš sam zmožnosti vredno se mu zahvaliti; to zamoreš vredno opraviti le s tem, da z mašnikom vred pri sv. maši Jezusa Kristusa daruješ v zahvalo nebeškemu Očetu.

Kralj David je za vse prejete dobrote Boga hvalil in v prerokovanji klical: „Kaj bom Gospodu povernil za vse, kar mi je storil? Kelih zveličanja bom vzel in v imé Gospodovo bom klical.“ (Ps. 115.) Jezus je pri zadnji večerji Boga hvalil za dobrote, ki jih je ljudem skazoval, in kaj je storil? „Vzel je kelih, zahvalil in rekel: Vzemite in delite med seboj.“ (Luk. 22.)

Hvaležnost se sicer velikrat pozno v sercu zbudi, ali kadar se zbudi, človeka močno močno priganja k zahvali do Boga in do ljudi, ki so mu dobrote skazovali. Častljiva Frančiška Farneška se je čutila od božjih dobrot tako preobuta, da je njen duh vedno iskal pomočka, s katerim bi svoj dolg hvaležnosti Bogu plačala. Neki dan je bila zatopljena v te misli, kar ji presv. Marija Devica Dete Jezusa položil v naročje in pravi: „Vzemi ga, tvoje je; glej pa, da si iz tega posestva znaš korist pridobiti; z njim samim zamoreš vsim svojim dolžnostim zadostiti.“ O tolažljiva verska resnica! Pri tebi, ljubi bravec, ni treba, da bi ti Marija svoje Dete v naročje dala, da Boga po dolžnosti zamoreš zahvaliti; tebi je Dete Jezus pri sv. maši na ponudbo, da ga v zahvalo za vse prejete dobrote daruješ nebeškemu Očetu, in ta zahvala bo potem polnomočna in vseskozi vredna in spodobna. To je Gospod razodel sv. Tereziji. Čutila se je neki dan vsa z milostmi obsuta in v nekaki britkosti je klicala: „Moj Bog, moj Bog, kaj zamorem storiti, jaz uboga stvar, da se za dobroto, ki si mi jo skazal, vredno zahvalim?“ In zdajci je slišala glas z nebés, kateri ji je razložno djal: „Bodi pri eni sv. maši.“

Zveličani Henrik Suso je bil Bogu tako hvaležen za dobrote, da se je neki dan zamaknil, ko je pri veliki maši pél: „Sursum corda... Gratias agamus Domino Deo nostro!“ To je: „Kviško serca povzdignimo! Gospoda našega Boga zahvalimo!“ Prašali so ga pozneje, kaj je takrat mislil, in povedal jim je, kako si pred oči stavi sam sebe in vse stvari krog sebe, angele v nebesih, živali v logih, ribe v vodah, sadeže po zemlji itd., da

on med njimi stoji kakor pevski vodnik in vse vabi in kliče, naj se vse kviško povzdignejo in zahvalo dajejo Bogu, našemu Gospodu. Dalje premišljuje svoje in vsih ljudi serca, ljubezen in ljubi mir tistih, ki Bogu služijo, pa nesrečo, bridkost in vestno pečenje tistih, ki se svetu udajo; potem pa vabi vse ljudi na zemlji, da naj se z njim vred k Bogu povzdignejo, ter ga hvalijo in povišujejo. „Kličem“, je rekel: „O uboge človeške serca, ustavite se povodnji, ki vas seboj vleče; povzdignite se iz smerti pregrehe; sveto spreobrnjenje naj vas pelje k Bogu nazaj, ter se Njemu zahvalite in Njemu služite. Kviško serca! Zahvalimo Gospoda, našega Boga!“ „Poslednjič“, pravi, „se obrnem do vsih duš, ki so dobre volje, pa se Bogu čisto ne izročé. Objokujem jih, ker Boga ne morejo popolnoma uživati. Vabim jih, naj serčno zaveržejo nečimerno ljubezen do stvari, naj se zméraj Bogú vdajo in mu zahvalo dajejo z besedami: „Kviško serca! Zahvalujmo Boga, Gospoda našega!“

Besedica mladim, ki radi kaj slišijo.

IV.

Umna deklica.

Če pa mnogi dečki imajo lepo serce, kakor smo že slišali, tudi pridne deklice velikrat kažejo prav blage občutke. Deklica je velikrat angelček v družini, ona dela, tolaži, vmiruje, napolnuje vso hišo z bogoljubnim veseljem.

Majhna deklica je imela dobre starše, pa včasih so bili nekoliko nagle jeze, kar je zelo nevarno in škodljivo. Namerilo se je, da sta se oče in mati prepirala, prišlo je celo do žuganja. Ubožica deklica je bila hudo žalostna, kadar je videla kaj tacega; njeno serčice pa je velikrat našlo kak pomoček, da je odvernila kaj hujega. Kadar je videla ata, da so se kaj serdili, in mamo, da so z ostrimi besedami prepir podžigali, kaj je storila? Oklenila se je vratú svojega ata in se jim dobrikala, pa šinila k mami in jim je ročico na usta djala. In veste, da potem se ni dalo več sporekati, očitatati ali z besedami pikati. V začetku jo je kateri bersnil, rekši: beži sitnica; pa kmali je pričkanja konec, in ata pa mama sta jela dobro deklico objemčkati, in vsi so bili zadovoljni.

Usmiljena deklica.

Nekako desetletna deklica je bila kaj priljudna, pa hudo upadlih lic od stradeža. Neki dan pride v hišo precej premožne osebe in reče z derhtajočim glasom: „Gospod, lačna sem...“ Otrok je vedil, da pride k možu, kateremu se smé bližati le z dobrim upom in brez kake nevarnosti.

Tako mili prošnji ni bilo moč odreči.

Gospod odpré omaro in seže po kruha, — pa ga ni. Nič ne dé, reče, sirotè je lačno, mora kaj jesti... Sej otrok je govoril tako ginljivo, da bi mógel ganiti vsako serce, ki ni kamnito.

Bil je pa pri ognji pisker, v katerem se je grel ostanek prav dobrega močnika. Berž berž ga ukaže dati deklici, kateri je rekel, naj se usede, pa je. Dobri mož odide po nekaj, in verne se zdajci z novo pečenim hlebcom. In glej; ozira se po mali prosjački... pa zginita je bila, — ali tudi skleda je bila prazna, ktera je bila prej postavljena pred-njo.

Verli mož je zvedil od služabnice, da mala deklica je bila zajela le nektère žljice, ter je neprevidoma zaklicala: „Dala sem vse svoje kosilo atu, ki morajo delati; zdaj bom pa močnik mami nesla, ki so domá in

nimajo nič jesti!...“ In ne bodi lena — zverne močnik v latvico, in ko bi trenil — sbeži.

To je kaj vreden otrok, ki pozabi svoje lastne lakote, da le materi postreže! Ali ni to prelepa ljubezen do dobrega očeta in do ljube matere? Dobri mož bi jo bil pač lepo obdaroval, ko bi se bila deklica povernila, ter bi jo bil poplačal za njeno lepo materno ljubezen.

Bogoljubna deklica.

V dobrih otrocih sveti Duh živi, zato ima vse njih bitje neko posebno ljubeznjivost in duhovno moč celo do staršev, ako niso otroci zmehkuženi, ali celo sprideni in pohujšani. Ali hočete slišati dokaz?

Pobožna deklica se je pripravljala kaj skerbno in silo vestno k prvemu sv. Obhajitju. V noč pred tem naj lepšim dnevom z življenja je nekaj ur na tléh klečala, se bridko jokala in molila za spreobrnjenje očeto, ki so bili pijančevanju vdani. Oh, kako je ta otrok priserčno želel in prosil, da bi oče postali dobri. Obljubila je, da hoče prvo sv. Obhajilo za-nje darovati in je goreče Boga prosila, naj bi poslušal prošnjo njenega otročjega serčica, ki tako močno rado ima svojega nesrečnega očeta.

Oče v sobi zraven sliši svojega otroka moliti in jokati; vstane, prislušuje in sliši, kako z naj bolj ginljivimi besedami, ki bi mógle kamen omečiti, ravno za njegovo spreobrnjenje Boga prosi. Gotovo je Bog tako naklonil. To je očetu serce presunilo. Odpré vrata, vzdigne otroka, ga kušne na čelo in reče: Ljubi moj otrok, tvoja molitev je uslišana; tvoj oče ne bode več pijančeval! Le pojdi počivat in mirno spi. Bil je mož-beseda. Po hčeri je Bog njenega očeta spreobrnil.

Ovčica.

(Pis. M. Skalovič.)

(Dalje.)

13. Pa ako se tudi vsak ne vjema s temi nazori, in bi se znalo mnogo ugovarjati; vendar gledé onih svojstev ovce, ki jo storé v zgled pravim ovčicam Kristusovim, so vsi pravi verni kristjani enim misli. Naj navedemo torej neke ovčje lastnosti.

Pred vsemi čednostmi je pri ovci njena krotkost. Sam Jezus je rekel svojim učencem: „Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen“ (Mat. 11, 29). Tedaj pred vsemi drugimi čednostmi hoče ljubi Jezus, da naj se od njega učimo biti krotki. To je, da se učimo jezo in sploh strasti krotiti. Napihnjeni sicer drugač sodijo po njih nauku, kdor je predober (krotek), je oslu podoben. Pa ravno nasprotno je res: Kdor jeze in strasti ne zná krotiti, v tem ne gospoduje pamet in razum, ampak brezumje; on se daje voditi slepi strasti, — ni umen — je torej oslu podoben. Sv. Tomaž Akv. pravi: „Jeza med drugimi strastmi najočitniše zaderžuje pamet, da prav ne sodi.“ O Kristusu veljá prerokovanje: „Kakor ovca je bil na zákolj peljan; in kakor je jaguje brez glasú pred tem, ki ga striže, tako tudi on ni odperl svojih ust.“ (Jz. 53, 7.) Ali kakor o njem pravi sv. Peter: „Kadar so ga kleli, ni klet; kadar je terpel, ni žugal, ter se je sam krivičnemu sodniku v roke dal.“ (I. Petr. 2, 23.)

Kristusa imenujemo „Jagnje božje“ po vsej pravici. Napovedovalec sv. Janez Kerstnik je tako imenoval Jezusa: „Glej, jagnje božje“ (Jan. 1, 29.), ktero odjemlje greh svetá. Vsaka besedica ima svoj pomen. V gerškem izvirniku je pisano: „Glej, tisto ali ono jagnje“, namreč od preroka Izaija napovedano. Ono jagnje, po katerem

so stari očaki in pravični zdihovali in hrepeneli: „Pošlji jagnje o gospod, gospodovavca zemlje, iz kamna v puščavi, k hribu hčere Sijonske“ (Iz. 16. 1). Jagnje tisto, ki se zjutraj in zvečer daruje, kakor je bilo v postavi Mojzesu zapovedano. (Exod. 29, 38.) Tako je Kristus, jagnje božje, zjutraj, v prvi mladosti, osmi dan po rojstvu kri prelival, in zvečer, konec svojega življenja na križu. Jagnje ono, podobno izraelskemu velikonočnemu jagnjetu, ki je s svojo kervjo Izraelce rešilo smerti, ter s svojim mesom jih nahranilo za daljno težavno pot. Naše velikonočno Jagnje nas rešilo večne smerti, ter nas s svojim mesom poživlja na težavnem poti v obljubljeni deželo. Zató pri sv. obhajilu pravi duhoven: „Glejte Jagnje Božje!“ Jagnje se Kristu imenuje za voljo nebeške krotkosti in angeljske nedolžnosti in čistosti, in to je njemu lastno ime, kakor ga njegov ljubljenec sv. Janez imenuje v skrivnem razodenju 28krat Jagnje. Mogočniki, kralji, knezi, vitezi imajo na svojih gerbih znamenja plemenitega rodu, večinoma divje živali: leva, risa, orla, zmaja itd., da s tem kažejo svojo moč in nadvlado; našega kralja Jezusa znamenje pa je krotko jagnjiče, da nam večo ljubezen do sebe navdihuje. — Mnogi svetniki so med drugimi živalimi kaj radi imeli jagnje. Sv. Frančišek Serafinski se je ves svete ljubezni vnel, kadar koli je videl jagnje, ali le ime slišal, — solze so ga oblile. Rešil je jagnjeta, ko so jih v mesnico peljali, kajti v njih je videl Jagnje Božje, od kterega je po svojih lastnih besedah zadobil jagnječjo priprostost, nedolžnost, pohlevnost. Imel je jagnjičico, ki je prišla v cerkev, in kadar je mašnik sv. Rešnjega Telo povzdignil, je živalica na prednji nogi pokleknila in s pripognjeno glavo Boga počastila, vse navzoče k sveti pobožnosti nagibaje.

Celó v starogerškem basnoslovju (mitologiji) najdemo podobe Jagnjeta Božjega. Pervič v zgodbi z tega runa. Pravljičica se glasi, da Friksus, sin Atama, bi imel biti umorjen, pa reši se, na janjcu (ovnu) plavajoč čez morje, s sestro Helo ob enem, ki se vtopi v morski ožini, ktera je od nje imenovana Helespont, in beži v deželo solnčno Kolhido; tam zakolje janjca najvišjemu bogu Zevsu. Atamas (= Adam) je imel umreti, ali reši ga vnuk njegov Ktisores (= kit — poguba, sur — mimoiti). Friksa sprejme prijazno Dipsakos (= tipsach — prehod, prelaz, od tod pesach — preiti, mimoiti, prizanesti). Pesach hebrejska velika noč, prehod ali mimo hod angeljev. (Daumer: „Zukunftsidealismus der Vorwelt“, str. 28.) — Take pravljice velikrat imajo zerno resnice v sebi, ker izvirno božje razodenje se je sčasoma pri poganih popačilo, pa ne popolnoma zgubilo.

Drugač je neka podoba v zgodbi Odiseja, ki se reši smerti na ovnu (janjcu), da ga ni grozoviti Kiklop, enooki Polifem, umoril in pojedel. Odisej je tu podoba človeka potnika na svetu, kterega bi gerda pošast peklena gotovo na veke pogubila, ako ne bi ga rešilo Jagnje Božje. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Sv. Detinstvo lepo napreduje.) V četrtek, 12. pros., smo imeli v nunski cerkvi zjutraj ob šestih z blagoslovom sv. mašo za žive deležnike sv. Detinstva, popoldne ob štirih pa litanije. Že zjutraj je bilo obilo malih in odrašenih, popoldne pa je bila cerkev skor napolnjena. Podoba božjega Deteta v prezbiteriju je bila med cveticami v obilni razavtvljavi tako krasno ozališana, da je morala giniti in razveseliti vsakega, ki jo je pobožno ogledoval.

Pred litanijami je bil kratek govor, v katerem je nunski katehet deležnika spodbujal k pridnemu vdeleževanju, ker s tem ne koristijo samo ajdovskim otrokom, ampak tudi sami sebi; in posebno odraslim je priporočil, naj sami ne zaostanejo, ako vidijo pred seboj mladino se zbirati pod bandero božjega Deteta, ker po novejših pravih so tudi odrasli lahko deležniki prelepega djanja. Iz tega govora naj priobčimo toliko in tako, kakor si ga je neka pridna učenka zapomnila in sama napisala, brez kake bistvene poprave.

Nagovor č. g. kateheta do udov sv. Detinstva.

Kar svojemu naj manjšemu bratu storite, to ste meni storili.

Vsaki dan molimo v apostolski veri: Verujem v občestvo svetnikov. To pomeni, da smo kristijani med seboj zvezani, kakor udje enega telesa. Ta zveza pa nima svojega konca na tem svetu, ampak seže še unkraj groba, ker tam smo zvezani z dušami v vicah in z zmagoslavno trumo svetnikov v nebesih. O kaka sreča! Komaj je človek preroben v vodi sv. kersta, se vdeleži vseh svetih maš, katere se po celem svetu darujejo, brezkončnih zaslužkov Jezusa Kristusa, zaslužkov Materice Božje in vseh svetnikov. Pa od 1380 milijonov ljudi, ki živijo na svetu, samo šest del vživa to srečo. Vsi drugi so brez teh milost. In vender pravi Jezus: „Imam še druge ovce, katere niso v mojem hlevu. Pa tudi te moram pripeljati in tudi one bodo moj glas slišale in potem bode en hlev in en pastir.“ Kdo so te ovce? ali niso nevérniki, malikovavci ali ajdje? In kdo bi moral Jezusu pomagati in vse te ovce v njegov hlev pripeljati kakor mi kristijani, in katoliška Cerkev. Od tistega trenutka, ko je Jezus apostelnom rekel: „Pojdite po celem svetu in učite vse narode in keršujte jih v imenu Očeta in Sina in sv. Duha“, se tudi spolnujejo besede Odrešenikove. Po celem svetu pošilja sv. Cerkev misinarje, da vsem narodom odpirajo nebeška vrata. Sčasoma so se pa tudi mnoga društva ustanovila. Danes bočemo samo od bratovšine sv. Detinstva govoriti.

Nobena stvar ni tako usmiljenja vredna kakor mali otročiček, in kako potrebuje ljubeznjivo skerb dobre matere. Pa vsi otroci nimajo dobre skerbne matere. Pogledjmo v veliko kitajsko cesarstvo, kaj vidimo tam? Majhni, nezmožni otročički se neusmiljeno izpostavljajo na cesto, da tam čez nekoliko časa poginejo, in so divjim sverinam za hrano. In če tudi pogansko dete pri življenju ostane, o kako britko življenje je to! Saj nima dobre, ljubeznjive matere, katera bi ga učila pobožno ročice k nebeškemu Očetu povzdigovati in priserčno k Jezusu moliti, nima pridnega duhovna, kateri bi ga pripeljal prvič k mizi Gospodovi. Če pa odraste in ima svojo vest obteženo s smertnimi grehi, nima spovednice, v kateri bi si težko vest olajšal in novo dušno življenje pridobil.

In če zadnja ura pride, takrat se ne sliši zvonček, ki naznanja prihod Gospodov, ne tolažilna beseda duhovnika; strah, groza človeka objame in v obupanji odide iz tega sveta.

To in enako premišljeval je blagi Janson, škof na Francoskem, in si otroke izvolil za polajšanje te britkosti. Priserčno jih je opominjal, naj pridno za ajdovske otroke molijo in si včasih kaj malega odtergajo in to nesrečnim poganskim otrokom podarē. Tako se je ustanovila družba sv. Detinstva, katera se je kmalo po Francoskem, pozneje pa po celi Evropi razširila. In kako blago deluje ta družba.

Tisoč in tisoč ubogih ajdovskih otrok obvaruje smerti in jim preskerbi sv. kerst. Prostorne hiše se zidajo, v kterih so otroci z vsem preskerbljeni, mnoge

in mnoge duše se rešijo večne smerti in so potem v nebesih močne priprošnjice svojih dobrotnikov. O kako polna blagra je ta družba tedaj tudi za otroke v Evropi. Otroci se vadijo v molitvi in zatajevanji samega sebe.

Pred 700 leti je bilo v Evropi veliko gibanje. Kristijani so namreč hotli Sveto deželo turkom vzeti. Velika vojska se je napravila v Sveto deželo. Tudi otroci so se zbirali pod bandero sv. križa in so se proti Palestini napotili. Pa mnogo jih je konec storilo že na poti in mnogi so prišli v roko sovražnikov in nobeden ni videl Svete dežele. Ali res ni otrokom dovoljeno kaj blazega storiti? O pač da! pa pripravno orožje morajo imeti. Vojaško orožje pa ni za otroke. Pripravno otroško orožje je molitev in zatajevanje samega sebe. Zatorej se lahko zbirajo pod banderom Jezusovim ter z molitvijo in z malimi darovi pomagajo k velikim djanjem za spreobrnjenje poganov, z ono molitvijo, katera je tako močna in krepka, da vnema može se podati v poganske dežele, da vterjuje slabe žene in device, ki se ločijo od domovine, da bi za blagor ubogih ajdov skerbele, in pa to z onimi malimi darovi, katere otroci tako radi in veseli darujejo, ter ž njimi toliko blazega storijo.

Mnogi od nas pa bodo mislili: Saj imamo že pri nas mnogo revnih otrok in tem moramo najpred pomagati.

Res, njim moramo najpred pomagati, pa tudi na uboge ajdovske otroke ne smemo pozabiti. Zatorej priporočajte otrokom, da radi in veseli dajo male darove, in tudi vi odrašeni včasih kakšen denar podarite družbi sv. Detinstva, in Jezus vam bode vse stokrat poplačal, ker je rekel: „Kar svojemu najmanjšemu bratu storite, to ste meni storili.“ Amen.

Iz Horjula, 13. januarija. (Grozno pogorišče.) Včeraj, 12. jan. ob 1 uri popoldne, se vname v sredi Zaklanca stelja v neki klanici — kako? ni znano, ker so bili vsi domači v gojzdu — in preden je preteklo pol ure, je bilo pol vasi v plamenu. Ker se hiše ena druge tišijo, in vas vode nima, ni bilo misliti na kako rešitev. K sreči je bilo tiho vreme, in ljudstva naenkrat veliko skupaj; sicer bi bila šla gotovo vsa vas. Prihiteli so hitro zandarji in požarna straža iz Verhnike s svojo gasilnico, in verlemu prizadevanju teh se je posrečilo, da so obvarovali vsaj par hiš na vsakem voglu vasi. Pogorele so 12 gospodarjem hiše in gospodarske poslopja. Ker je bilo skoraj v trenutku vse v ognju, so mogli le živino iz hlevov izgnati; vse drugo imetje jim je zgorelo. Zgorel jim je živež; zgorela živinska kerma in stelja, zgorela tudi nekterim vsa obleka razun tiste, ki so jo na sebi imeli. Škodo so danes cenili na 25.000 gold. Solze človeka polijejo, ko vidi, kako siromaki v mrazu tavajo okoli svojih razvalin, in ne vedó, kam pod streho. Revščina, že do zdaj v tej vasi velika, jih je primorala, da so poprodali skoraj ves stavbeni les iz svojih gojzdov, in zdaj si še pohištev postaviti ne bodo mogli, ako se jih dobre serca ne usmilijo. Obračam se toraj po „Zg. Danici“ do vseh blagih dobrotnikov, ki imajo roko vselej odperto, kadar vidijo, da je sila velika, ter prosim, naj se usmilijo še naših siromakov v Zaklancu in jim s kakim darom solze iz oči otarejo. Vsak še tako majhen dar bo z naj večjo hvaležnostjo sprejet in gotovo dobro obrnjen. Fr. Dolinar, župnik.

Pohlevno pa ubožno ljudstvo Zaklancem, katero je tako strašna nesreča zadela sredi zime, nam je dobro znano in prepričani smo, da bo milošnja, tem pogorelcem podarjena, res veliko dobro delo. Vr.

† Iz Tersta nam je 14. t. m. prišlo daljnopisno žalostno poročilo: „Presvitli (škof) Dobrila so sinoči

(v petek) o poli sedmih v Gospodu zaspali.“ — Znano je, da ranjki viši pastir so že delj časa bolehal, tudi po toplicah pomoči iskali, poslednjič smertno zboleli, zopet precej okrevali; toda zboljšanje ni bilo stalno, ter so tudi oni morali nastopiti pot vsega človeštva. Prešnji dan še so bili v pričo obilnih gg. duhovnov prevideni s ss. zakramenti in so se prav ginljivo z njimi poslovili.

Juri Dobrila, škof Teržaško-Koperski, doktor sv. bogoslovja, vitez reda železne krone 2. verste itd. itd., 87ti teržaški škof, roj. 16. mal. travna 1812 v Tinijanu na Isterskem, so bili v gimnaziji v Karlovcu, v modroslovji in bogoslovji pa v Gorici, in ondi mašnik posvečeni l. 1837. Bivši nekaj časa kaplan v Hrušici, so bili poslani v viši nauke na Dunaj, kjer so l. 1842 postali doktor sv. pisma, potem bili kaplan, kanonik in župnik stolne cerkve v Terstu, l. 1857 so postali Poreški, l. 1875 pa Teržaško-Koperski škof. Za mladino in za mornarje so še ko župnik spisali prav dober molitvenik v hervaškem jeziku, ki je bil lani v drugič natisnjen in — ako prav vemo — se dobiva tudi v katoliški bukvarni. R. I. P.!

Pod Čavnom. (O rimskem popotovanji. [Dalje.]) Dan po avdijenci podamo se maševat v Lateran in opravimo ob enem drugo obiskovanje za sv. leto. Odločene so bile namreč v ta namen: bazilika sv. Petra, St. Maria Maggiore (Marija Snežnica) in pa sv. Janez v Lateranu. Ko vse opravimo, vernemo se po neki ulici blizu Kvirinala. Kvirinal bil je od nekđaj poslopje papežev, po napadu Rima je pa bilo papežu vzeto in v njem stanuje vsiljenec kralj Humbert s svojimi glasovitimi ministri. Nekega dne se pred tem ogromnim poslopjem nekoliko ustavimo. Močne straže korakajo pred vhodom sem ter tje. Težko mi je bilo pri sercu in ne volja me je grabila. Pa kaj sem vendar še opazil? Nad portalom stoji še vedno velikanski papežev gerb na stenah dve kraani podobi, mislim, da Marije Device in sv. Jožefa! Čuda, da so to še pustili. Menda jim že vest pravi, da ne bodo dolgo časa tam. Sej tudi umerli Emanuel ni imel obstanka v Rimu, in ne mirú čez dan in ne po noči. Huda vest vlekla ga je le iz mesta. Bil je zato le malo doma, večidel je po zabavah in na lovu iskal hudo vest glušiti. Sedanji Humbert vozari se pa vedno po Rimu s dvema konjema. Priprosto ljudstvo in tuji elementi — buzzurri — se mu še nekaj odkrivajo, izmed aristokratov in duhovnov pa malokteri, ker njega ne spoznavajo za rimskega kralja. Rimski kralj je bil in je dotični papež. Kakor Humbert derdrá tudi kraljica Margharita vedno okoli. Jaz sicer nisem nobenega vidil — pa mi tudi ni dosti žal, da ne. Nekega dne name-ravali smo mi trije, da gremo Kvirinal obiskat, pa nam ni nič prav dišalo in eden nas reče prav šaljivo: „No, al Quirinale andaremo, quando che il re farà fagotto di partirsene“, v Kvirinal pojdemo, kedar zveže kralj culico (pobere, bi mi po domače rekli, kopita) in gre iz Rima.

Kakor v Kvirinal, mislili smo en dan podati se tudi na Montecitorio, laško poslopje poslancev in zborovanj; pa — morda je bolje, da nismo šli, ker ravno pred tistim poslopjem godilo se je skoraj vsaki dan kaj. Spredej je glasovita kavarna, kjer se zbira laški cvét. Nekega večera je ravno tam nek Francoz dobil po rebrih. Pa kaj bi tudi hoteli v Montecitorio? Babilon poslušat?!

Okoli desetih tistega dne, to je, 6. julija, podamo se k akademiji v Vatikan. Jaz pa zasuknem najpred še v baziliko sv. Petra, da opravim spoved sv. leta. Ali zakristije najti ne morem. Bil sem sicer že štirikrat poprej v baziliki, sem skoraj vso prehodil, tù tudi ma-

ževal*); ali zdaj vhoda v zakristijo več ne najdem. Iščem in iščem, ali sastonj. Stopim tedaj k nekemu Rimljanu in ga poprosim, naj mi pové, kje bi bila zakristija. Ta še le mi pové, kako in kod naj grem, da jo dobim. Bilo mi je ravno tako, kakor da bi mi kdo v mestu pravil, naj se deržim te in te ulice, da do zelenega kraja pridem. Misli naj si človek velikost bazilike! — Na to grem v Vatikan. Mogočne papeževe straže stojé kakor preánji dan na vhodu in sem ter tje po galerijah. Akademija veršila se je v tako imenovani „avli Klementini“. Tu bili so slavnosti govori, pozdravi, deklamacije in petje v vseh slovanskih jezikih. Vse pa opravljalo se je v slavo slovanskima aposteljnomu Cirilu in Metodu in slovanskemu narodu. Navzoči so bili kardinali, rimski veljaki (aristokrati), vsi diplomati pri sv. Sedežu, večina romarjev, zlasti pa plemenitaši, grofi, in poslanci in bogoslovci raznih rimskih kolegij itd. Zraven bil je tudi turk Ibraga-beg, ki se je iz Mostara romarjem pridružil. V Rimu obiskaval je z družimi cerkve in bil tudi menda pri poljubu. Morda se je dal potem že kerstiti, ali če ne še, pa Bog daj, da bi gotovo kmalu spoznal luč prave vere, ktere resnico, vzvišenost in dobroto je pač gotovo v Rimu občutil.

Pričetek bil je okoli poldvanajstih. Malo poprej prišli so v dvorano s slavnim svojim sprevedom sv. Oče Leon XIII. Bral sem, da ko so se v dvorano pokazali, zadoni jim naproti staročeski pozdrav: „Hospodi pomiluj nij“. Pozdrav ta ali prav za prav napév napravil je neki čudovit vtis na vso visoko pričujočo gospodo. Sv. Oče sami so ga kar stermé poslušali. Napév in tekst sta iz časov ss. Cirila in Metoda, toraj slavnosti toliko bolj primerna in zanimiva. Na to imeli so kardinal Alimonda krasen slavnostni vvodni govor v latinskem jeziku s posebnim ozirom na častno delovanje slovanskih aposteljnov. Verstili so se potem govori, deklamacije in petje do blizu štirih popoldne. Govore imeli so škofje, večidel pa profesorji vseučilišč in kolegij, doktorji sv. pisma in drugi, prvi učenjaki. Poslušal sem kake tri ali štiri. Bili so posebno lepi, vzvišeni in tehtni. Take govornike bi človek poslušal cele dneve. Tudi petja, moram reči, da ni enakega na vsem svetu. To je bilo tako milodoneče, ginljivo in krasno, da izreči ne morem. Škoda le, da nisem mogel biti tam do zadnjega.

Na Tersatu je po dolgem bolehanju umerl 10. t. m. mnogospoštovani gospod o. Zofron Merk. Bil je rojen v Bistri, fari Borovniški na Kranjskem, 27. oktobra 1817, stopil v red sv. Frančiška 6. novembra 1837, bil mašnik posvečen 23. majnika 1841. Dalj časa je bil v Nazaretu na spodnjem Sta arskem kot gvardijan in kurat, zadnjih 13 lét pa na Tersatu kot pridigar, spovednik in voditelj 3. reda. Ves je gorel za čast Božjo in zveličanje duš, bil v resnici „neutrudljiv delavec v vinogradu Gospodovem“. Kako priljubljen je bil pokojni kazal je 12. t. m. nenavadno velik spreved, kterege se je razun domačih vdeležilo tudi mnogo duhovnov in naroda iz daljnih krajev, kazale so pa tudi obilne solze, ktere so točili na grobu njegovi spovedenci. Bodi blagi pokojni vsim znancem in prijateljem, zlasti pa udom 3. reda, v požno molitev in spomin priporočen!

Kolik mož je postal „Nacika“!

Bral sem to-le resnično dogodnico:

Bil sem štacunski služabnik v mesticu H. Moj gospodar je imel delavca, čegar sin Bernard je bil v

*) Na altarji, v katerem počivajo ostanki ss. Simona in Juda. Maševalo nas je tisti dan v tej baziliki morda čez 500!

resnici imenitnih dušnih zmožnost, v šoli zmeraj prvi... Ljudje so temu sinu rekli „Nacika“, česar pa ne on in ne starši njegovi niso radi slišali. „Nacika“ je tedaj študiral in na gimnaziji je imel hvale na sežnje in na cente. S tem pa mu je začela glava rasti in še veliko bolj njegovim nespremišljenim staršem. Nič razun le Bernard pa Bernard je bil v njihovih ustih; in ker je hotel na dohtarsko študirati, sta si bila oče in mati čisto svéta, da bo enkrat še minister. „Nacika“ je v tem glavo bolj in bolj kviško nosil, in že celó, ko je šel na univerzo. Presegalo pa je daleč moči staršev, da bi sina zderžali na vseučilišu; ali ker sta bila prepričana, da bode skorej čuda velika stvar iz njega, sta na svoje malo, do takrat nezadolženo imetje od leta do leta denar na posodo jemala in vedno globobeje sta v dolgove bredla.

Jaz sem v tem H. zapustil in postal tergovski popotni opravnik. Kake 3–4 leta so pretekle, se peljem neko popoldne skoz sotesko memo mladega človeka, ki je ob cesti kamenje tolkel. V tistem trenutku, ko se memo peljem, se ozrè na-me in zdajci se mi zdi, da je ta človek silo podoben „Naciku“; da bi res on bil, tega še mislil nisem.

Zvečer v gostilni sem z začudenjem pravil, kako posebno podoben je bil kamnoklepec na cesti nekemu študentu pravdoznanstva, ki sem ga poznal v H. — „Ni se vam treba čuditi“, odgovori gostilnik, „vi ste vidili ravno študiozusa samega“. — „Kot kamnoklepca?“ — rečem, — „to ni mogoče!“ — „Res, res je tako“, odgovori gostilnik. „Nacika“ je svoje leta na vseučilišu zadegal in je čisto v nič prišel; premoženje njegovih nespremišljenih staršev je bilo kmalo pri kraju; vse so jim prodali in zdaj živé v naj veči revšini. „Nacika“ pa je zlagoma pomanjkanje primoralo, da si je s tolčenjem kamenja pričél kruh služiti.“

Spominjal sem se živo, v koliki slavi že so se zibali Nacika in njegovi starši, in globoko me je presunilo to pripovedovanje. „Novo spričevanje“, sem si mislil, „je to k besedam: Napuh gre pred padcem.“ *)

Marsikteri starejih čitateljev, prebravši to dogodbo, se bodo morebiti spominjali podobnih primérlejev iz življenja. Mladini pa bodi ta dogodba toliko živejše svarilo, da se nobeden naj zato ne prevzéma, ako ima morebiti več zmožnosti memo družih, ker darovi so vsi od Boga in naj poprej jih zgubi tisti, kateri jih sam sebi pripisuje in ki zanje ni Bogu hvaležen.

Ene opombe pa se pri tem ne morem zderžati, ki ni v škodo ponižanemu „Naciku“. On namreč se je v revšini vender dela poprijél ter si je vsakdanji kruh služil; pri nas pa ni brez močnih in debelih hrustov, ki so v šolah več lét Bogu čas in staršem kruh kradli in ko so vse pognali, pa se nočejo nobenega dela lotiti, temuč kakor pravi „vagabundi“ po kmetih in po mestih postopajo in ljudi nadlegajo. Vsaktere naprave imamo, za take pa bi bila ena posebno potrebna, v kateri naj bi jih prisilili delati in si kruh pošteno služiti. Takim bi morali prostost vtisniti, da bi oni poštenim ljudém ne krajšali svobode, njih in njihovih otrók ne strašili.

Sv. Anton Pušavnik.

(Iz zapuščine ranjc. g. A Pintarja.)

Da bi dostojno te počastili,
Želje so naše, sveti Anton!
Da bi se zdatno priporočili
Tvojemu varstvu, blagi patron!

*) Gl. „Kath. Missionsblatt“, Dülmen, št. 2, 1882.

Zglede posnemati tvoje,
 Jezusu dat' serce svoje —
 Pomagaj nam ti — vse ure, vse dni.

Mlad še si se napótil v pušavo,
 Svetnemu šumu dal si slovó;
 V Bógu tam najti srečo si pravo,
 Revnim razdal si d'nar in blagó!
 Bližnjemu dobro storiti,
 Sèrca usmiljen'ga biti —
 Izprósi ti tam — to gnado še nam.

Le v zatajevanji in pokorjenji,
 Sveti Anton! teló si krotíl,
 Da bi takó v prihodnjem življenji
 Krono nebeško tamkaj dobíl.
 Grehe da svoje spoznamo,
 In poželenje berzdamo,
 O prósi za nas — tam sleherni čas!

„Kdor je ponižen, srečno vse zmagá!“
 To te učil, Anton, je Gospod.
 Milost njegova, duša se draga
 V sèrcu ohrani krotkem povsod.
 Da smo krotki in poblewni,
 Vdani Bogú, dasi revni —
 O prósi za nas — tam sleherni čas!

Hude imel, Anton, si skušnjave,
 Vse si premagal z Božjo močjó,
 Da si pridobil venec si slave,
 Tam pri Očetu sveto nebó.
 Da bi tud' mi se borili,
 Skušnje vse srečno prebili —
 O prósi za nas — tam sleherni čas!

Drúžnike si učil ljubeznjivo
 V tihi samoti, sveti Anton!
 V dobrem krepčal si jih tolažljivo,
 Da bi prišli pred Jezusov tron.
 Uči tud' nas prav živeti,
 V milosti Božji umreti;
 O prósi za nas! le prósi za nas!

Razgled po svetu.

Na Dunaju danes (20. pros.) državni zbor zopet povzame svoje djanje.

Nepokoji v Krivošiji in Ercegovini delajo Avstriji novo skerb za nastopno spomlad.

Novo poročilo gosp. mis. Lah-a iz Maglaja, ravno došlo, prihodnjič.

Sarajevski list naznanja, da v jeseni doveršena veči nova kapela za katoličane na dvorišu starega konaka (stanovanja turškega namestnika) je bilo 2. t. m. slovesno blagoslovljeno. Opravilo je zverševal ondotni preč. g. župnik P. Andrej Buzuk, in dva duhovna sta azistirala. Pričujoči so bili prevzviš. baron Dahlen, podmaršal Stransky z vojaškimi in deželnimi načelniki in velikim številom častnikov, mestno poglavarstvo, profsorski in učiteljski zbor s šolsko mladino in veliko število občinstva obojega spola. Na koru se je pevstvo odlikovalo pod vodstvom učitelja g. Dlustuš-a. — Vidi se iz tega, da na katoličanstvo se jemlje z viših krogov poseben ozir v bosanskem glavnem mestu. Naj prva naloga vsih novih naselcev pa je gotovo ta, da naj z nravnim življenjem v vsakem oziru dajejo lepe

izglede vsake čednosti ubogim Bošnjakom; ne le katoličani, ampak tudi turki in raskolniki naj bi se sadú katoličanov učili ljubiti in spoštovati katoličanstvo.

Na Nemikem ukljub samopridni pruski politiki vendar katoliška reč napreduje; Wiodhorstovi predlogi za cerkveno svobodo so sprejeti z veliko večino.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

23. prosinca. Poroka Marije D. — 24. S. Timotej. — 25. Spreobrnjenje sv. Pavla. — 26. S. Polikarp. — 27. S. Janez Zlatoust. — 28. S. Ciril sp. — 29. Četerta nedelja po ss. 3 Kraljih. S. Frančišk Sal.

Zahvale:

Št. 7. Duhoven na Primorskem, priporočivši se v bratovsko molitev N. lj. G. presv. Serca, je zadobil prošeno pomoč v telesnih nadlogah, za kar bodi tisočera hvala in zahvala izrečena Mariji, ki je „zdravje bolnikov“.

Št. 8. Naj priserčniši zahvala N. lj. Gospej presv. Serca! Deklica Marička, dober otrok, pridna šolarica, je bila tako nevarno zbolela, da so ji že svetili, in jaz, njih prijatelj, pa njena mati, sva opravljala 9dnevnic, in res se je deklica opomogla ter je zdaj prav zdrava.
 A. B.

Št. 9. Žena Johana je bila zbolela in pri tem se še zmešala; ko njih prijatelj sem opravil več 9dnevnic, in — hvala Bogu in Mariji N. lj. Gospej! žena je okrevala in je zdaj prav zdrava.
 A. B.

V molitev priporočeni:

Duhovni pastir za zdravje. — Hudo bolan duhoven ravno tako, če je Božja volja. — Dva prav gerda, zakleta sovražnika naše sv. vere, da bi ju Bog po Marijinih prošnjah po kaki poti k spoznanju pripravil, naj bi saj kristjane pri miru pustila s svojim ostudnim hinavstvom. Ako bom ulišán, se po „Dan“ naznani zahvala. — Oče, vdan pijančevanju in drugim napakam, je priserčno priporočen za spreobrnjenje. — Deklica priporoča svojo sestro, da bi opustila hude navade in se poboljšala. Po uslišanji se zahvala naznani. — Oseba na roki nevarno bolna. — Dobra mati priporoča svojega sina (gimnazijalca), da bi lepo živel, v šolah dobro napredoval, in kdaj spolnil njene namene. — Duhoven v posebnih dušnih zadevah serčno priporočen. — Žena priporočuje moža za spreobrnjenje, sina za zdravje. Zahvala se naznani, ako bode uslišana. — Sestra priporočena za pravo spoznanje. — Nekdo serčno prosi, da bi mu bilo na prošnjo N. lj. G. presv. Serca pomagano v dušni stiski in težavi, če je Božja volja. — V grehah vsa zgubljena reva, da bi na prošnje N. lj. G. prišla na pravo pot. — Neka žena priporoča svojega moža, kateri že od svojega 9. leta hude bolečine v glavi terpi, udom molitvene družbe N. lj. Gospé v bratovsko molitev, da bi mu izprosili, ako je Božja volja, ozdravljenje ali saj polajšanje. — Žena, ktera mora od svojega moža veliko grenkih besed, pikanja in preklinjevanja prestatí, se priporoča udom bratovšine Naše ljube Gospé, da bi ji izprosili tolikanj potrební hišni mir. — Sin priporoča že leto in dan bolno mater za ozdravljenje, če je Božja volja. — Mati priporoča svojega zeló razuzdanega sina, da bi se spreobrnil in začel zopet keršansko živeti. — Žena v svoji splošni bolehnosti za

polajšanje ali za zdravje, ako je božja volja. — Žena v posebni žalostni sadevi. — Po nedolžnem obrekovan, da bi se pravica skazala.

Opomini k modrosti.

(Is bukev Sirahovih, iz III. pogl.)

23. pros. *Otroci, poslušajte očetove povelja, in tako delajte, da vam bo dobro.*

24. *Kdor svojo mater spoštuje, je kakor on, ki zalogo nabira (to je, imel bo blagoslov pri svojih delih).*

25. *Očetov blagoslov vterjuje otrokom hiše, materna kletev pa jih do tal podira. (Kar očetov blagoslov sozida, materna kletev podere; in nasproti, kar materni blagoslov zida, očetova kletev podira. Strašno je tedaj, ako starši kolnejo, in gorje prej ali pozneje taki hiši!)*

26. *Sin, podpéraj starost svojega očeta, in ne žaliga v njegovem življenji; in ako mu pamet péša, mu zanašaj, in ne zaničuj ga v svoji moči; zakaj usmilenje do očeta ne bo nikdor pozabljeno.*

27. *Kako gerdó sloví, kdor očeta zapustí; in preklet je od Boga, kdor mater razserdi.*

28. *Nikar ne iší, kar je za-te previsoko, in ne pretehtuj, kar tvoje moči presega.*

29. *Zbor hudobnih se ne bo poboljšal; zakaj deblo greha se bo v njih vkoreninilo... (Nikoli toraj ne pristopaj v take družbe in družine, katerih pravila in nameni so pregrešni.)*

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane v Sarajevo je preteklo nedeljo šlo nekaj telegramov novemu nadškofu dr. Jož. Stadlerju, ki je bil ta dan slovesno vmeščen. „Danica“ je poslala naslednje vošilo:

Nadbiskup Stadler. Sarajevo.

Stolica slavna Verhbosanska

Bodi Ti nade zvezda jasna,

Bodi Ti sreča večna, časna!

To čestita „Danica“ Ljubljanska.

Čestitala je tudi katoliška družba za Kranjsko, in sem. podvodja g. dr. A. Jeglič.

V katoliški družbi je preteklo sredo preizverstno govoril preč. gosp. kan. dr. A. Čebašek o nezmotljivem nauku katoliške Cerkve in v sklepu o slovenskih aposteljnih starodavnih in sedanjih.

Pogreb škofa Dobrila preteklo sredo ob devetih v Terstu je bil velikansk; pokopavali so milgosp. škof Glavina Poreški; iz Ljubljane je bil pričujoč preč. g. stolni župnik Ant. Urbas.

† V Láverci pod Ljubljano je 17. t. m. po dolgi bolezni v 56. letu svojega življenja, previdena s ss. zakramenti, umerla ondotna posestnica, daleč znana in spoštovana vdova gospá Marija Lenče, roj. Hübel. Bog ji daj večni mir!

Izverstna knjiga: „Lurška Mati Božja“ g. Fr. Marešiča se dobiva tudi pri bukvarji g. M. Gerberji. Mnogi išejo čudežne „lurške vode“ iz studenca „Lurške M. D.“ si pridobiti; naj bi se pečali tudi za čudežne dogodbe v omenjeni knjigi.

Pobožni vzdih, maša za sopran, alt, tenor in bas; vglasbil Avgust Leban, 30. maja 1879 v Gorici umerli c. kr. učitelj. Taki bode naslov latinski maši, katera

izide v Avgsburgu na Bavarskem, ako dobode ondotni založnik povoljno število naročnikov. Maša le-tá, katero so glasbeni strokovniki pohvalili, imela bode tudi nemški in laški naslov in bode stala za naročnike s partituro in glasovi vred 1 gold. 20 kr. Kteri se mislijo na to glasbeno delo naročiti, naj se z listnico kmalu oglasijo pri bratu skladateljevem, gosp. Janku Lebanu, učitelju v Lokvi (Corgnale, via Divača).

Das Leben und Leiden Jesu Christi und seiner heiligsten Mutter Maria. Tega močno spodbudnega in podučnega dela od bl. Kat. Emmerich sta 13. in 14. sošitek prišla na svitlo. (Založnik Pustet v Regensburgu; dobiva se v katoliški bukvarni.)

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Neimenovan dobitnik 50 gl. — Č. g. župnik Lovr. Bergant 1 gl. 50 kr. — Neimenovan dobitnik 5 gl. — Č. g. Fr. M. 1 gl. — Č. g. Lovr. Krištofič 1 gl. — Č. g. župnik Ivan Karlin v Doberničah 3 gl. — Javorska 1 gl. — Neimenovan dobitnik 2 gl. — Neka oseba 50 kr. — Misijonar preč. g. Jan. Tori iz Belchestra v Ameriki 2 gl.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Neka oseba 1 gl. — Marija Lavtar 3 gl. — Č. g. Fr. Jarc 2 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: G. J. Dogan 10 gl. — Č. g. Ivan Karlin, župnik v Doberničah, (nabirke) 55 gl. — Naslednja darova oddana pri pn. kan. A. Zamejcu: „V spolnitev storjene obljube in njenega uslišanja“ 39 gl.; č. g. horjulski župnik Franc Dolinar 1 gl. 40 kr. — Po pošti neimen. 1 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Leskovice nad Loko 9 gl. — Gnja. Hani Götzova 60 kr. — Pri č. gospéh Uršularicah oddano 8 gl. 70 kr. — Neim. 40 kr. — Iz Rudnika 4 gl. 25 kr. — Gospodičina pl. Gandinova 5 gl. — Gospa Jenčičeva 1 gl. — Gospa Mrakova 1 gl. — Iz Tople rebrí 9 gl. 70 kr. — Čast. gospé Uršularice v Loki za to in lansko leto 30 gl. — Č. g. M. Jeriha 1 gl. — Neimenovana 5(6) kr.

Za misijon č. g. Val. Lah-a v Bosni: Č. g. B. B. 5 gl. za nakup zemlje. — Č. g. Jož. Merzel, župnik v pok., 2 gl. — Preč. g. dr. Jož. Muršec 3 gl.

Za sv. Očeta: Č. g. B. B. 5 gold. — Č. g. Mat. Jereb Javorski 1 vel. tol. za obletn. izvoljenja Leona XIII.

Za afrikanski misijon: Č. g. župnik Lovr. Bergant 2 gl.

Za naj potrebniši misijone: Iz Idrije po č. g. sakristanu J. Porentu 1 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Anton Keržič 28 gl. 66 kr.; č. g. Franc Karun, župnik v Ternovem, 20 gl. 68 kr.; č. g. Franc Dolinar, župnik v Horjulu, 14 gl. 40 kr. (Oddano pri pn. kan. Zamejcu.) — Po č. g. kapl. Fr. Mekincu 6 gl. (pred Božičem pa je bilo oddanih 5 gl. preč. g. kan. A. Zamejcu po ravno tem). — Iz št. Ožbalda 80 kr. — Iz Leskovca po č. g. Fr. Jarcu 6 gl. — Iz Idrije po č. g. sakristanu J. Porentu 8 gl.

Za nesrečne v zahodnjem Tongkingu: Č. g. B. B. 10 gl. — Č. g. Jož. Merzel, župnik v pok., 3 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Z. na Igu: Naročnina oddana založništvu in zaupljivo dobite vse ob enem. Pozdrav! — G. B.: Factum est. Condoleo. — G. Jož. Sanc. v Riž.: Naznanjeno odpravnistvu in se bo vravnalo. — G. M. Kl. v Šm.: Izročili odpravnistvu, ki pravi, da se list pošilja: zaupljivo Vam je zdaj že v rokah.